

Ваша светости господине патријарху господине Павле,
ваша преосвештенства господо владике, сви чланови Синода
и сви свештеници
Српске Православне Цркве,
и госпођо др. Крстић,

Оче наш,

.....
... и опрости нам грехове наше као што ми опраштамо дужницима нашим ...

Ако неко мисли да треба да се опрашта грешнику који се не каје и не тражи опроштај да би њему Бог опростио без његовог покајања и молбе за опроштај, онда мисли да тако превари Господа. Таква превара може да се одигра међу људима, али она не може са Свевишњим. Ко тако верује тај не верује у Бога и одбацује хришћанско покајање и молитву за опроштај. Ако неко таквим опраштањем хоће да очисти своју душу од осећања за праведном казном злочинца, онда тај у том свом саможивом заносу наноси бол душама жртви и њиховим ближњима. Тиме своју душу оптерећује грехом егоизма, неправдом према невиној жртви и њеним ближњима, а и према самом грешнику, одузимајући му право и слободу на покајање и молитву за опроштај. Тиме се огрешује и о Божију заповест: *Љуби ближњега свог као самог себе.*

Грешнику не може да се опрашта док се не покаје и не тражи опроштај. Опраштање без тога је наношење неизрецивог греха према жртвама. Такав грех је нанео србски Патријарх који је (у име Српске Православне Цркве - СПЦ, или чак и у име целог Србског народа?) "опростио" злочинцима злодела над невиним људима и нејаком чедном децом масакрираним у усташком логору Јасеновац 1941 - 1945.

Наводим вам следећи пример из мог живљења с људима о којима ћу да говорим. Страдања православних свештеника су почела у јуну 1941. год. Одвођени су један по један као везани пси и више се никада нису вратили. Један од њих, отац четири кћери од пет до осамнаест година по савету својих парохијана се недељу дана крио у планини, али дуже није могао, објашњавајући: "Ја никоме нисам ништа лоше учинио, а да оставим тако своју породицу и своје сељаке, ја то не могу." После три дана је био испоручен усташама у суседној општини. Пошто су окупили 100 србских свештеника и друге невинне Србе, усташе су их одвеле у шуму, масакрирале их, камама им вадећи живима очи, па их потом бацали полуживе у кречану, 4. јула 1941. год. Човек који је успео да се сакрије и спасе, то је причао после краја Другог Светског рата. После рата су откривене две јаме са по 50 лешева. Масакриранима је дигнут споменик изнад Власенице. Натпис на хрватској латиници обавештава да је споменик посвећен првим жртвама фашизма. Нема имена. Сва би била србска да су написана. Деца и унучад тих свештеника из познате србске фамилије у источној Босни су веровали у пријатељство с братским и сестринским нам народима. Када су Муслимани и Хрвати започели рат у БиХ почетком 1992. год. убиством младожењиног оца Николе Гардовића у току свадбеног веселја у Сарајеву, покољем Срба у Босанском Броду и спаљивањем србског села Сјековац, упутио сам позив њиховим потомцима да дођу у Београд. Одбили су: "Ми смо овде сви у пријатељским односима, Муслимани, Хрвати и Срби. Лепо се слажемо. Не може да буде рат у БиХ". Неколико месеци касније су Алијини службеници почели да својски мобилишу и србске младиће. Од тада, пролећа 1992. год. до пролећа 1995. год. су се унуци масакрираног им деде јула 1941., србског свештеника, скривали одбијајући да се укључе у било коју војску. Хтели су да наставе силом прекинуте студије, те одлучише да изађу из двоипогодишњег непрекидног скривања и оду у Београд, да би наставили студије. На том путу их ухвати

Алијина војска. Алијино судство их је осудило на 1,5 годину дана најтеже робије. Издржавали су и стоички поднели све тортуре и непрекидно тамновање десет дана и ноћи у самицама од 1,2м. висине, које су им тек једва изнад струка. Све до Светог Јована 1996. год. када су ослобођени по Дејтонском споразуму и коначно дошли као обесправљене избеглице у Београд. **ЗАШТО СУ БИЛИ ОСУЂЕНИ? ЗАШТО СУ ОДРОБИЈАЛИ ДЕВЕТ МЕСЕЦИ?** Зато што су одбили да убијају било кога, зато што су хтели да мирно наставе своје студије уместо да као Алијини војници убијају своје дојучерашње другове, само зато што су ти младићи Срби!!! ? **ЗАТО ШТО СУ БИЛИ НЕВИНИ СРБСКИ МЛАДИЋИ!**

Ко од вас, Ваша светости господине патријарху господине Павле, ваша преосвештенства господо владике и чланови Синода СПЦ, може и сме, на основу чега и у чије име, да опрашта злочинцима те злочине, поготово пре њиховог јавног покајања и јавне молбе за опроштај? Такав чин није чин хришћанског опраштања те није зато обавезујући ни за једног православног Србина да га прихвати и поштује.

Пошто је Патријарх СПЦ "опростио" злочинцима за злодела у Јасеновцу без њиховог покајања, те и без њихове молбе за опроштај, онда није чудно што Папа и Католичка црква сматрају да нема ни потребе ни разлога да се јавно покају, а камо ли да траже опроштај од родбине невиних жртава. Зато није чудно и што они сматрају да је опраштањем од стране Патријарха СПЦ скинут и сав грех с душе покојног католичког кардинала Степинца.

Нити су ти злочини опрштени нит је тај грех скинут.

Само је учињен нови грех - грех покровитељства тих злочина њиховим опраштањем без молби за опроштај, чак и без покајања, злочинаца. Учинио га је србски Патријарх. Чини га и продубљује и свако ко то прихвата.

Како може да се очекује од неког да се покаје и тражи опроштај за грех који му је и без тога већ опрштено? Таквим нехришћанским, и нељудским, опраштањем је Патријарх СПЦ дао пример, чак и охрабрење, да ће СПЦ да опрости и за нове злочине над невиним народом, највећим делом над Српкињама и Србима, те није чудо што се много тога из НДХ поновило и понавља против невиног Србског народа на територији СФРЈ од 1991. год. до данас.

Ваша светости господине патријарху господине Павле, ваша преосвештенства господо владике и сви чланови Синода и сви свештеници Српске Православне Цркве, да ли вам је јасно да ваше прихватање неприхватљивог "опраштања" србског Патријарха злочинцима за њихова злодела без њиховог јавног покајања и без њихове јавне молбе за опроштај, представља неизрециво дубок, а ако тако остане онда и трајан, грех према невиним жртвама из Јасеновца, према њиховим ближњима, према свим Православцима, и према свим невиним жртвама страдалим од помамљених злочинаца у ратовима на тлу СФРЈ од 1991. год. до данас? Тај грех не опхрвава само ваше душе, већ болно ломи светосавску посвећеност сваког православног Србина, а верујем и сваког поштеног Србина и човека ма које вере и веровања био.

Нико од фамилија страдалих свештеника и осталих невиних Срба не може да опрости ни Патријарху ни прокатоличким владикама и свештеницима наше Цркве "такво прљаво и издајничко понашање", како ми кажу у свом превеликом болу.

Зато Вас јавно питам, Ваша светости господине србски патријарху господине Павле, ваша преосвештенства господо владике и сви чланови Синода СПЦ, и све вас остале наше свештенике који опраштате злочинцима без њиховог покајања и молбе за опроштај, хоћете ли и када да својим личним примером покажете на делу, својим јавним покајањем и молбом за опроштај због тог греха, да сте верни Христосу и Светом Сави, или се опредељујете на (тихо) прелажење у неку другу Веру или веровање, напуштајући србску православну хришћанску веру Светог Саве и Његову Цркву - нашу Српску Православну Цркву?

Свима вама, наши поштовани и драги свештеници, који сте верни духу и моралу Исуса Христа и Светог Саве, те нисте сагласни с опраштањем злочинцу за злодела без његовог покајања и молбе за опроштај, желим свако добро од људи и благодот од Бога.

Благодаран,

Ђурђевданске патерице, 7. мај, 2005. год.

Љубомир Т. Грујић
(Dr. Lyubomir T. Grujitch
20 rue Gaston Defferre
90000 Belfort
France)

Објављено на <http://pravoslavljedanas.info/ProfGrujic.htm>